

optaget med den Hurtighed, som i mange Tilfælde er saa magtpaaliggende, maa Udvalget derfor meget fraraade. Det staar formentlig i Administrationens Magt at give Regler til Betyggelse for en tilbørlig Fremgangsmaade ved de heromhandlede udenretlige Udmeldelser, saa at der ikke er Anledning til at nære Frygt for, at der skal indsnige sig nogen Misbrug eller udvikle sig nogen Uorden ved deres Udfærdigelse.

Det i Landstinget indsatte 3dje Stykke i § 1 maa Udvalget fremdeles tilraade at udstemme. Bortset fra, at det maaste kunde opfattes som fremgaaet af en vis Tvivl med Hensyn til de ny oprettede Sørætter, naar der i Loven ligesom gives Parterne Anvisning paa i Stedet for til dem at gaa til den almindelige civile Domstol, synes det ikke naturligt at give Parterne Valget mellem denne og den særligt indrettede sagkyndige Ret og derved tillige eventuelt berøve de overordnede Retter den Støtte, der gives i en foregaaende sagkyndig Rets Prøvelse af Sagen. Det ses ej heller, hvilken rimelig Interesse Parterne kunne have af at gaa til Underdommeren alene i Stedet for til ham i Forbindelse med to sagkyndige Meddommere, saa meget mindre, som Appel jo i alle Tilfælde staar aaben til de senere, af juridiske Dommere besatte, Overdomstole. Naar en tilsvarende Bestemmelse i sin Tid blev indsat i Sø- og Handelsretsloven, var dette begrundet ikke blot deri, at der her ogsaa var Tale om Handels-sager, hvis Begreb er temmelig vagt, men navnlig deri, at der indførtes en helt ny Procesmaade, som det vel kunde forstås, at Parterne og deres juridiske Raadgivere i Begyndelsen kunde føle mindre Tilbøjelighed til at underlaste sig. Herom bliver der jo imidlertid, i alt Fald indtil videre, ikke Spørgsmaal for de paatænkte Sørætters Bedkommende.

Vel har der navnlig ogsaa i Udvalget hævet sig Stemmer for at indføre den mundtlige Procedure m. v. for Sørætterne, og det kan tilføjes, at der i og for sig har

været almindelig Stemning herfor; men paa den anden Side har man maattet erkende, at ligesom det af flere Grunde ikke lader sig gøre uden videre at oversføre Procesreglerne for Sø- og Handelsretten i København paa Proceduren for Sørætterne uden for København, saaledes vilde det sikkerlig lægge Lovforslagets Fremme uovervindelige Vanskeligheder i Vejen, hvis man paa dette Standpunkt vilde forsøge paa at udvide det til at blive en egentlig Proceslov for denne særlige Art af Underretssager. Hertil turde der være saa meget mindre Tøje, som det formentlig tør haabes, at den meget omtalte almindelige Procesform ikke vil lade vente mange Aar paa sig.

Ikke blot i Forventningen herom, men ogsaa fordi der allerede efter de bestaaende Procesregler meget vel i visse Sager (offentlige og private Politisager, mindre Gældssager) kan blive Tale om mundtlig Forhandling om selve Sagen for Retten, anser Udvalget det ikke for rigtigt, at man i § 3 har udstudt den Bestemmelse, at de samme Dommere bør deltage i Sagens Paaførelse m. m., som have overværet Forhandlingen i Retten angaaende selve Sagen. At dette er i sin Orden, er formentlig selvsølgelig.

De i Landstinget vedtagne Tilføjelser i Lovforslagets § 6 kan Udvalget tiltræde, dog med Undtagelse af Bestemmelsen om, at Reglen i Danste Lovs 1—4—1 om, at „ustævnt skal være unævnt“, ikke skal være gældende for Sørætterne; man anser det nemlig for noget betænkeligt saaledes i al Almindelighed specielt for disse Retter at hæve hin almindelige Regel, der dog maa siges ikke at være uden Betydning og Berettigelse.

I 2det Stykke af § 8 foreslaar man at affatte Reglerne i 2det Punktum noget anderledes, dels for at gøre det klarere, at det er Meningen, at Retterne skulle paase, at behørig Underretning gives de paagældende om Søforklaringsens Optagelse — saa vidt dette overhovedet er muligt og lader sig gøre uden utilbørlig Forhaling af Sagen — men at